

BITI OBITELJ U OBITELJI CRKVE

Ovogodišnjim pastoralno-katehetskim kolokvijem za svećenike, šestim po redu, a trećim u okviru razmišljanja o braku i obitelji te pastoralno-katehetskim mogućnostima djelovanja Crkve na tom području, iznova želimo razmišljati o radosti ljubavi koja se živi u obitelji. Ta je radost i radost Crkve. No, na žalost, nije jedini stanovnik u domu obitelji radost. Tako je i žalost obitelji istodobno i žalost Crkve. Dva zadnja kolokvija za svećenike, u organizaciji Hrvatske biskupske konferencije, kao da su bili suputnici dvogodišnjega sinodskog hoda opće Crkve čije je plodove papa Franjo zapisao u apostolskoj pobudnici *Amoris laetitia*. Zbog opsežnosti pobudnice i sam Papa piše: »Obitelji i oni koji se bave obiteljskim pastoralom najveću će korist izvući ako budu dio po dio čitali strpljivo i oprezno ili ako budu u njoj potražili i posvetili pozornost onim dijelovima koji odgovaraju njihovim konkretnim potrebama« (br. 7.). I mi smo se, na određeni način, odlučili posljednjim dvama kolokvijima, ali i ovim, »čitati« dio po dio života braka i obitelji. Svjesni da niti ovim kolokvijem ne ćemo biti u mogućnosti »pročitati« čitavu pobudnicu, drugim riječima promisliti o svemu što se od Crkve zahtijeva u konkretnom pastoralu braka i obitelji, ostaje nam stalna obveza držanja knjige otvorenom!

Čvrsti pastoralno - katehetski kolokvij za svećenike bio je usmjeren, kako se može čitati i u sintezi donesenoj na kraju ove knjižice, pastoralu braka i obitelji s posebnim osvrtom na pastoral zaručništva. Na poseban način učinjeno je to kroz prizmu razmišljanja: »Složena društvena stvarnost i izazovi s kojima je današnja obitelj pozvana uhvatiti se u koštac, zahtijevaju veću zauzetost čitave kršćanske zajednice oko pripreme zaručnika za ženidbu« (AL, br. 206.). Shvaćajući pripravu za ženidbu svojevrsnom inicijacijom u sakrament ženidbe, a upozoravajući da je »bitnija vrsnoća nego količina«, papa Franjo između ostaloga zaključuje: »Najbolje pripremljeni za ženidbu vjerojatno su oni koji su od vlastitih roditelja naučili što je kršćanski brak« (br. 208.). Nije li prema tim riječima i ovaj kolokvij na određeni način ponovno kolokvij o pastoralu braka i obitelji kroz prizmu zaručništva?

Godinu dana kasnije slijedio je peti kolokvij za svećenike. Razmišljajući o pastoralu braka i obitelji »iz srca Evanđelja«, postavili smo si zadatak promišljanja o našem načinu praćenja bračnih parova u njihovim, najprije, prvim

godinama braka. Uz sva dobra iskustva, samokritično, poput pape Franje, smjeli smo uvidjeti sljedeće: »Nismo isto tako osigurali dobro praćenje mladih bračnih parova u njihovim prvim godinama braka, s prijedlozima koji odgovaraju njihovom rasporedu, njihovom načinu razmišljanja i njihovim konkretnijim brigama. Neki put smo predstavljali teološki ideal braka na previše apstraktan način, gotovo kao nekakvu umjetnu tvorevinu« (br. 36.). Zahvaljujući i primjeru talijanske pastoralne prakse, mogli smo na prošlogodišnjem kolokviju uočiti kako župna zajednica postaje i jest »obitelj obitelji« koja »iz srca Evandjelja« živi obiteljsku duhovnost, nošenu i ukorijenjenu na euharistijskom »licu« žive Crkve. »Evandjelje obitelji« koje se na takav način živi i svjedoči izvor je i kolokvija koji je pred nama.

Ovogodišnji kolokvij želi ići još jedan korak dalje. U nadi da ćemo uspjeti sagledavati obitelj kao mjesto u kojemu »odgoj djece mora biti obilježen urednim procesom prenošenja vjere« (br. 287.), svjesni da je obitelj mjesto osobnih odnosa i dubokoga intimnog prostora ljubavi, želimo učvrstiti naša promišljanja o kršćanskom identitetu obitelji. Onako kako roditelji, u kulturi svakodnevnoga

života, žele svojoj djeci ponuditi usmjerenje za ispunjenje vlastitih želja i smisla života, tako se obitelj iz dana u dan mora iznova učiti da je ona mjesto na kojemu se uči i ljepota vjere. »Vjera je Božji dar, primljen na krštenju, a ne plod ljudskog djelovanja. Ipak, roditelji su sredstvo kojim se Bog služi za njezin rast i produbljivanje« (br. 287.). Razgovori roditelja i djece o vjeri najljepša su škola vjere. Vjera je opet najdublji smisao koji Crkva može ponuditi čovjeku kao odgovor na pitanja o njemu samomu, o svijetu u kojemu živi te o Bogu, Životvorcu. Vjera djece jest vjera koja ne zahtijeva nešto izvanrednoga,

to je vjera koja dolazi izvana i treba odrasle kao svjedoke i pratitelje, to je vjera koja je vjera iskustva, vjera koja se živi. Život je obitelji u tom smislu škola pravoga života.

Unatoč svemu, svakoj dobroj inicijativi i želji, kvalitetnoj pripremi ili praćenju bračnih parova, odnosi među ljudima, odnosno među bračnim parovima, nekada prestanu postojati. Obitelji postanu ranjene obitelji. A ranjene obitelji su znak i ranjene Crkve. Želeći slijediti poziv pape Franje te razmišljati što konkretno znači riječ: »Nikoga se ne smije zauvijek osuditi, jer to nije logika evanđelja!« (br. 297.), kolokvijem se želi sagledavati, kada je riječ o ranjenim obiteljima, misao pobudnice u tri koraka: pratiti ranjene obitelji - razlikovati stupnjeve ranjenosti - ucijepiti vjernike u život Crkve.

»Bit obitelj u obitelji Crkve« naslov je Kolokvija koji želi, duboko čuvajući intimu obitelji, naznačiti da Crkva raste samo onda kada raste obitelj kojoj je Evanđelje u srcu njezina postojanja. Ta međusobna isprepletenost ljubavi obitelji i Crkve te Crkve i obitelji je takva da će i papa Franjo zavapiti: »Svi smo pozvani nastaviti težiti nečemu višem od sebe i naših granica i svaka obitelj mora osjetiti taj stalni poticaj. Hodajmo, obitelji; nastavimo taj hod! Ono što nam je obećano veće je nego što možemo zamisliti. Nikada ne izgubimo nadu zbog naših ograničenja, ali ni ne odustajmo od toga da tražimo puninu ljubavi i zajedništva koje nam je Bog obećao« (br. 325.).